

ZESTÁRL JSEM A JE MI FAJN...

Neděle, 13 března 2016

Nikdy bych nevyměnil moje úžasné přátele, máj krásný život, moji milující rodinu za měnědých vlasů, nebo pláště. Jak jsem zestárl, stal jsem se k sobě laskavějí a méně kritický. Stal jsem se svým vlastním přítelem.

Nechci peskovat sám sebe za to, že sním extra zákusek, za to, že si neustelu postel, nebo za koupi toho hloupého plastového trpaslíka, kterého jsem věc nepotřeboval, ale vypadá tak nádherně na mé zahradě. Viděl jsem přítele; mnoho mých přátel opustit tento svět přítele; brzy, přetím, ne pochopejí velkou svobodu, kterou přichází s věkem. Co je komu do toho, když se rozhodnu si jíst, nebo hrát na počítači do 4 hodin a spát až do polodne. Budu tančit sám se sebou na ty nádherné melodie z 60. a 70. let, a když se mi zachce plakat nad dávno ztracenou láskou, tak klidně plakat budu. Klidně budu chodit k rybníku v těsných plavkách, natažených na vypouklé břicho, a se do vln, pokud se tak rozhodnu, navzdory soucitným pohledům mladých lidí atletických postav; ale oni budou také jednou staří. Víím, že jsem občas zapomnětlivý. Ale některé životy jsou úplně zapomenuty. A já si konec konců pamatuji věci. Jistě, v době let bylo moje srdce párkrát zlomené - když ztratíte někoho blízkého, když dítě trpí, nebo dokonce když vaheho milovaného psa přejede auto. Ale zlomená srdce jsou to, co nám dá sílu a porozumění a soucit. Srdce nikdy nezlomené je dokonalé a sterilní ale nebude nikdy vědět, jaká radost je z bytí nedokonalého. Jsem tak rád, že jsem žil dost dlouho, aby mé vlasy zedly a mé mladické úsměvy se věně vryly do hlubokých rýh na mé tváři. Mnozí se nikdy nezasmáli, a mnozí zemřeli dříve, než jejich vlasy zbarvilo stříbro. Jak člověk stárne, je snazějí být pozitivní. Už mne nezajímá, co si myslí ostatní. Nemám otázky, už se na nic neptám ani sám sebe. Dokonce jsem získal právo být nepřátelný. Takže na vaši otázku odpovídám, ano, jsem rád zralý. Máj věk mne osvobodil. Líbí se mi člověk, kterým jsem se stal. Nebudu žít navždy, ale dokud jsem ještě tady, nebudu ztrácat hožekováním, co by mohlo být, nebo dělat si starosti, co bude. A jistě dezert budu každě den, pokud budu chtít nějak chuť! Bohužel nepamatuju, kdo tuhle krásu sepsal, narazil jsem na to na Facebooku a neměně se nepodílit

MICHAL